

נמר מפוספס

דרום סיביר

לפני שנים רבות חי בוריאטיה איש זקן מאוד שהיה לו סוס בשם סברסקה, גם הוא זקן מאוד, וכינוי מלמלן.

הזקן אהב מאוד את סוסו ויום אחד קנה לו פרסות חדשות, חזקות ויפות. סברסקה שמח מאוד, ימים שלמים התפאר מהפרסות חדשות והחליט להראות אותן לכולם בסביבה. הוא יצא ליער וכל מי שרק ראה אותו התפלא: "הו, כמה הוא יפה היום, סברסקה! זה באמת סברסקה או אולי איזה סוס יפה אחר?"

"לא, אני סברסקה-מלמלן" היה אומר

והעדורים." "זה רעיון טוב" ענה סברסקה-מלמלן
"נבחן את כוחנו!"
"ואיך אתה מציע לעשות זאת?" שאל
הנמר המפוספס.
"הנה סלע גדול" אמר סברסקה "מי
שיצליח להוציא ממנו ניצוצות, הוא
החזק יותר. בקשה, תתחיל."
הנמר התחיל לדפוק בכפות באבן, אך
הניצוצות לא הופיעו. כפות רגליו היו
רכות מדי לכך. דפק, דפק עד שדם
התחיל להופיע על רגליו, ושום ניצוץ לא
בא.
"איך, אתה!" אומר סברסקה-מלמלן
"רחוק לך להתחרות בי!" הוא דפק
באבן בשתי הפרסות החדשות שלו
וניצוצות התפזרו סביב כמו גשם.

סברסקה והולך הלאה.
כך הוא הלך ביער ופתאום ראה לפניו
נמר מפוספס, מלך חיות היער.
סברסקה כמעט מת מפחד ורק רוק
מפיו נזל, אבל אחרי רגע ראה שהנמר
עומד ולא עושה לו כל רע. אזר
סברסקה אומץ ושאל:
"מי אתה?"
"אני נמר מפוספס, מלך חיות היער. ומי
אתה?"
"אני סברסקה-מלמלן, מנהל של כל
העדורים."
הנמר נבהל, כי מעולם לא חשב שיש
מישהו דומה לו בתפקיד, ואמר:
"לא טוב שיהיו שני מנהלים של החיות.
הבה נבחן את כוחנו. מי מאתנו חזק
יותר זה יהיה המנהל על כל חיות היער

הנמר נבהל והתחיל לברוח, וסברסקה
רק הסתכל לאן הוא רץ, ובעצמו רץ
בכיוון הפוך.

הנמר המפוספס רץ ביער ומולו בא
דוב. שואל הדוב:

"למה אתה רץ כל כך מהר?"

"אני בורח מסברסקה-מלמלן!"

"מה אתך!" צוחק הדוב "מצאת ממי

לפחד! תראה לי איפה הוא ואני מיד

אטרוף אותו."

"הוא כאן, לא רחוק!" הראה הנמר

המפוספס.

"אינני רואה אותו!"

"טוב, ארים אתך כדי שתראה" אומר

הנמר.

הנמר תפס את הדוב והרים אותו.

החזיק אותו גבוה ושאל:

"רואה?"

אך לנמר כפות חזקות מאוד,
וכשהחזיק את הדוב באוויר חנק אותו
בלי להרגיש בכך, והדוב מת.
"נו ראית?" שאל הנמר כשהוריד את
הדוב לארץ.

והדוב לא עונה, לא זז.

"דוב מסכן!" אמר הנמר המפוספס
"הוא ראה את סברסקה-מלמלן ומת
מפחד!"

והנמר המשיך לרוץ עוד יותר מהר.

רץ, רץ ומולו בא זאב אפור.

"למה אתה רץ מהר כל כך?" שואל

הזאב.

"אני בורח מסברסקה-מלמלן!"

"מצאת ממי לפחד! צוחק הזאב "תראה

לי איפה הוא ואני מיד אוכל את כולו."

"תשגיח שלא תוציא את נשמתך" אומר
הנמר המפוספס "הדוב ראה אותו ומת
במקום מפחד!"

"נו" אומר הזאב האפור "כבר טרפתי

מאה כאלה ולא קרה לי דבר!"

"אז תסתכל!" אמר הנמר והרים את

הזאב, וזה מיד נחנק בכפות העצמות

שלו.

"ראה את הרברבן! אפילו להסתכל טוב

לא הספיק!" אמר הנמר המפוספס,

זרק את הזאב וברח מעל ההרים

הרחוקים, בעמקים העמוקים, דרך

יערות חשוכים.

מאז אין יותר נמרים בסיביר.